

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: P. T.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Králíkem, advokátem se sídlem K. H. Máchy 604/6, 500 02 Hradec Králové, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5161/DS/2015, JID: 165628/2015/KUUK/Bla,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5161/DS/2015, JID: 165628/2015/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 7. 2015, č. j. 148/14255/2015/OD/PČ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 3. 4. 2015 v 13:45 hodin, řídil vozidlo reg. zn. „X“ po dálnici D8 ve směru na Prahu, přičemž při silniční kontrole na 35 km bylo hlídkou policie České republiky zjištěno, že pozbyl řidičské oprávnění v důsledku dosažení 12ti bodů v bodovém hodnocení řidičů. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech

motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále pak mu byla uložena povinnost uradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) jednoznačně vymezuje pojem přestupku a shledává, že jednání, které má být kvalifikováno jako přestupek mělo být jednáním zaviněným. Jednání, které není zaviněné nelze projednat jako přestupek i přesto, že splňuje podmínky stanovené ust. § 3 a § 4 zákona o přestupcích. Pro účely správních řízení, v nichž je rozhodováno o přestupku, je proto zapotřebí ve výrokové části rozhodnutí vyslovit vinnu a formu zavinění. Napadené rozhodnutí nicméně tyto náležitosti neobsahuje. Závěr učiněný správním orgánem I. stupně potažmo žalovaným není založen na skutkových zjištěných vyplývajících z provedeného dokazování. Nedoručení oznámení žalobci o dosažení dvanácti bodů je sice známou okolností, avšak nenaplnuje znaky přestupku. Žalobce považuje postup správního orgánu za nepřípustný, neboť se domnívá, že není možné, aby zavinění bylo nahrazováno fikcí doručení. Oba správní orgány tak pochybily, když jednání žalobce kvalifikovaly jako přestupek a následně pak neuvedly, jakou formu zavinění mu přičetly. Odůvodnění správního orgánu lze považovat za nedostatečné pro absenci zmiňovaných kritérií.

Dalšího pochybení se pak správní orgány dopustily, když při posuzování žalobcova zavinění nevzaly v úvahu, že žalobce je cizincem. Je pravdou, že žalobce na území České republiky pobývá poměrně dlouho dobu, nicméně jeho znalost českého jazyka lze označit za pasivní, poněvadž je schopen komunikovat pouze o běžných záležitostech. O českém právním řádu nemá dostatek znalostí ani zkušeností, aby mohl účinně hájit svá práva. S touto skutečností byl žalovaný obeznámen. Oba správní orgány přesto námitky a žádosti o jednání v přítomnosti tlumočníka a právního zástupce nedůvodně přehlížely, čímž zamezily žalobci možnost zajištění a uplatnění svých práv v souladu se správním řádem a Listinou základních práv a svobod. Pro ustanovení tlumočníka je zapotřebí splnění dvou podmínek. V první řadě musí být vedeno řízení s účastníkem, jehož mateřským jazykem je jiný než český jazyk a za druhé musí během probíhajícího řízení vyjít takováto potřeba najevo. Žalobce se domnívá, že potřeba ustanovení tlumočníka vyšla najevo již během řízení před správním orgánem I. stupně z obsahového vyjádření žalobce sepsaném v potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 3. 4. 2015 a následně z jeho podání učiněných dne 27. 5. 2015 nebo 8. 6. 2015. Skutečnost, že samotná podání byla sepsána v českém jazyce, nemůže ovlivnit závěr o splnění podmínky pro vedení řízení v mateřském jazyce. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že žalobce patrně opomněl původní právní úpravu, neboť svými námitkami poukazoval na rozbor nové právní úpravy zákona o přestupcích, která nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. Je pravdou, že do této nové právní úpravy zákonodárce vložil povinnost uvést ve výroku mimo dosavadních náležitostí rovněž i formu zavinění. V době vydání rozhodnutí tak správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnou právní úpravou a v jeho postupu tak nelze spatřovat pochybení. Žalovaný se nicméně otázkou zavinění zabýval, jelikož odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje zhodnocení, ve kterém je uvedeno, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení zákona o silničním provozu, a to z nedbalosti, přičemž odkázal na ustanovení zákona o přestupcích, poněvadž dospěl k závěru, že žalobce

o skutečnosti, že dosáhl 12ti bodů v bodovém hodnocení řidičů vzhledem ke všem okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Tato skutečnost navíc byla podpořena jinými okolnostmi jako např. projednáním některých žalobcem spáchaných přestupků a v nich udělených bodů v rámci blokového řízení.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s žalobcovou druhou námitkou týkající se povinnosti zajistit žalobci tlumočníka. V průběhu správního řízení před správními orgány obou stupňů z žádné písemnosti nevyplynulo, že by se žalobce dožadoval tlumočníka. Prvotní podání – vysvětlení ze dne 3. 4. 2015 učinil žalobce sám bez žádosti o tlumočníka. V dopise ze dne 8. 6. 2015 žalobce výslovně uvedl, že si zvolí právního zástupce a nebude tak potřeba v jeho přítomnosti vést jednání v jeho mateřském jazyce. Žalovaný neshledal pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, a proto odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. Žalovaný s ohledem na výše uvedené považuje námitky žalobce za nedůvodné a vedené snahou vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek a sankci s tím spojenou. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a právní zástupce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 27. 4. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, odborem služeb dopravní policie, dálničním oddělením Nová ves, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 3. 4. 2015 v 13:45 hodin na 35 km dálnice D8 ve směru jízdy na Prahu, kdy při silniční kontrole po předložení řidičského průkazu a dokladů potřebných k provozu vozidla bylo lustrací v informačním systému policie České republiky zjištěno, že řidič vozidla (žalobce) měl platnou blokaci řidičského oprávnění na všechny skupiny řidičských oprávnění z důvodu dosažení bodového hodnocení. Z Evidence řidičů konkrétně výpisu z karty řidiče, bylo zjištěno, že žalobce má blokaci řidičského oprávnění zaevidovanou od dne 23. 8. 2014 kdy dosáhl 12ti bodů v bodovém hodnocení řidiče, které získal za tři přestupky spáchané v rozmezí od 28. 6. 2012 do 31. 7. 2014. Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání

řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění byla doručována dne 5. 8. 2014 na adresu žalobce uvedenou v evidenci řidičů, konkrétně „X“.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 29. 5. 2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o odložení termínu ústního jednání, ve kterém žalobce žádal o možnost připravit si dokumentaci, seznámit se s právním řádem a poradit se se svým právním zástupcem. Správní orgán I. stupně žádosti nevyhověl a během ústního jednání konaného dne 11. 6. 2015 byly předloženy a čteny listiny, které dle názoru obou správních orgánů prokázaly spáchání přestupku žalobcem.

Dle ust. § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu může řídit motorové vozidlo pouze

a) osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu,

b) žadatel o řidičské oprávnění, který se pod dohledem učitele autoškoly podrobuje výcviku v řízení motorového vozidla nebo skládá zkoušku z řízení motorového vozidla, nebo

c) osoba, která se pod dohledem učitele autoškoly připravuje k přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel nebo skládá zkoušku v rámci tohoto přezkoušení.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.

Dle ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).

Dle ust. § 123b zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

Dle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Dle ust. § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení

sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nevyslovení viny a formy zavinění ve výroku napadeného rozhodnutí.

Zákon o přestupcích, konkrétně ust. § 77 bylo zákonem č. 204/2015 Sb., pozměněno a doplněno o povinnost správního orgánu nově uvést ve výrokové části i formu zavinění s účinností od 1. 10. 2015. Dosavadní právní úprava uváděla formu zavinění ve výrokové části pouze u přestupků spáchaných úmyslně a za předpokladu, že je tato forma vyžadována. Novou právní úpravou mělo dojít ke sjednocení této uváděné skutečnosti a to tak, že výrok rozhodnutí bude obsahovat jednoznačné vyjádření formy zavinění u všech přestupků, nikoli pouze u přestupků spáchaných úmyslně. Je proto pravdou, že v souladu s přijetím zákona č. 204/2015 Sb., musí výroková část obsahovat žalobcem zmíněnou formu zavinění, nicméně o přestupku bylo správním orgánem I. stupně rozhodováno dne 27. 7. 2015 neboli před účinností novely zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně potažmo žalovaný tak byli vázáni právní úpravou účinnou v době rozhodování, kdy výrok rozhodnutí musel obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Z přechodných ustanovení ke zmíněné novele zákona vyplývá, že všechna řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti zmíněné novely, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud s ohledem na výše uvedené tak neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s účinnou právní úpravou a zároveň dospěl k závěru, že výroková část zcela naplňuje požadavky ust. § 77 zákona o přestupcích, neboť obsahuje právní kvalifikaci přestupku, popis skutku, označení místa a času spáchání, vyslovení viny a v neposlední řadě i výši trestu. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.

Další námitkou žalobce vytýkal žalovanému nedostatečné prokázání zavinění, neboť se žalovaný spokojil s pouhou fikcí doručení rozhodnutí o dosažení 12ti bodů v registru řidičů. Oznámení o dosažení 12ti bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 4. 8. 2014 byla žalobci doručována dne 5. 8. 2014 na adresu žalobcova pobytu, která je ostatně shodná s adresou uvedenou v jím podané žalobě. Žalobce nebyl zastižen, nicméně byl řádně poučen, aby si písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, vyzvedl a v případě, že tak neučiní, bude písemnost považována za doručenou posledním dnem této lhůty, přičemž bude vhozena do schránky adresáta. Z kopie prohlášení v případě vrácení zásilky bylo zjištěno, že se žalobce odstěhoval a v době doručování nebylo vhození písemnosti do jeho schránky možné. Soud se domnívá, že v projednávané věci jde o pochybení na straně žalobce a nikoli žalovaného, neboť právě žalobce má povinnost zdržovat se na jím uváděné adrese případně si řádně kontrolovat své poštovní schránky. Pokud se žalobce nezdržoval na adrese svého místa pobytu, bylo pouze na něm, aby si příslušnými kroky zajistil doručování písemností. Je zcela proti veřejnému zájmu, aby účastníci řízení nedůvodně protahovali a znemožňovali probíhající řízení tím, že si záměrně nebo nedbalostně nekontrolují své poštovní schránky. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 15/2017-25, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění je povinen znát a

dodržovat pravidla silničního provozu, mezi které patří i povědomí o bodovém hodnocení řidičů a maximální bodové míry, která nesmí být řidičem dosažena, aby nedošlo k odebrání řidičského oprávnění. Žalobce sám poukázal na skutečnost, že byl nejprve sankčně trestán za jízdu pod vlivem alkoholu a poté ještě dvakrát za rychlou jízdu, za což v blokovém řízení zaplatil peněžní pokuty. Sankční opatření za přestupky spáchané při jízdě automobilem je spojeno se zápisem bodů do bodového hodnocení řidičů. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobce mohl a měl vědět, že v případě, kdy byl v průběhu tří let třikrát trestán za jím spáchané přestupky, za které byl zároveň bodově hodnocen, překročil zákonem stanovený počet 12ti bodů v registru řidičů. Soud tak neshledal žalobcovou námitku důvodnou.

K námitce žalobce týkající se absence tlumočníka v průběhu správního řízení, soud uvádí následující. K problematice práva na tlumočníka se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2004, č. j. 6 A 17/2000, kde uvedl, že správní řád nemá ustanovení, podle něhož by účastník správního řízení měl právo jednat před správním orgánem ve své mateřštině, nicméně pokud jeho mateřštinou je jiný než český jazyk, měl by mu být ustanoven tlumočník. Pokud však účastník neprohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a tato skutečnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu, není tím porušeno právo účastníka řízení na tlumočníka. Soud se s tímto názorem plně ztotožnil a při posuzování z něho vycházel. Žalobce v průběhu správního řízení neučinil prohlášení, kterým by se výslovně domáhal ustanovení tlumočníka i přesto, že měl několik příležitostí tak učinit. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalobou zmíněná podání prokazují potřebu ustanovení tlumočníka. Obě podání jsou psána v českém jazyce, spisovně a bez gramatických chyb. V obsahu žalobce pouze poukázal na skutečnost, že si musí na ústní jednání připravit veškerou dokumentaci, seznámit se s naším právním řádem a poradit se s právním zástupcem, neboť nerozumí odborným právním pojmům. Z právě uvedeného tak rozhodně nelze dovodit, že by žalobce potřeboval ustanovit tlumočníka. Soud tak s ohledem na výše uvedené shledal žalobcovu námitku nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. září 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.